

Мириам Сежер: „Психоанализата ме избра“

Тя е детски психиатър, психоаналитик, Кавалер на ордена на Почетния легион, водещ на групи за супервизия по перинаталност, съорганизатор и университетски преподавател по специалността „Психика и перинаталност“.

Една от най-ярките фигури в съвременната психоанализа.

Известна и като ученичка и последователка на Франсоаз Долто, от 1995 г. Мириам Сежер е уважаван съосновател и президент на организацията „Каузата на бебетата“.

Сежер разработва сензационна концепция и създава експериментална школа, която утвърждава заслугите на нейната легендарна сънародничка.

Образование и практика

Лична и професионална психоанализа, практически семинар за изследване на началото на релационни заболявания, ръководен от Долто.

Практика, насочена към майчинството, заедно с проф. Фрийдман, в ролята на детски психиатър, психоаналитик на новородени и техните родители.

Упражнява интервенции в следродилния период и в родилната зала. Дава консултации в детската психиатрия и перинатална психиатрия; ангажирана е с институционална работа.

Автор е на многобройни статии в националната и международната преса, в специализирани списания. Има публикувани трудове във Франция и чужбина.

Литература

Сред най-популярните ѝ книги са „Деветте месеца“, „Днешните деца“, „Ако бебетата можеха да говорят“ и вече познатата на българската публика „Думи, за да се родиш.“

Дни на Франсоаз Долто в България – за втора поредна година!

За втора поредна година, между 31 май и 2 юни 2013 г., ще се състоят Дни на Франсоаз Долто в България „Детето и психоанализата“ с участието на изтъкнати френски психоаналитици – проф. Ален Вание, Катрин Долто (дъщеря на Ф. Долто), Катрин Вание, Силвиан Джиампино, Георги Кацаров.

Гост на събитието е и самата Мириам Сежер. Ще бъде представена нейната (току-що издадена в България) книга „Малкото училище – голямото начало. Детето и детската градина“.

Дни на Франсоаз Долто в България „Детето и психоанализата“ предоставя поле за размисъл и дискусии за практиките и подходите за консултиране, подкрепа и психотерапия на (недоносени) бебета, деца и семейства, работа в институциите за деца, лишени от родителска грижа. За първи път събитието се състоя през 2012 г., когато в рамките на двудневни ателиета се

разискваха проблемите на перинаталността, образованието и превенцията, представени от водещи френски психоаналитици.

Любопитни факти

Сежер е завършила Парижката консерватория, специалност „Оперно пеене“. Пяла е в „Травиата“, обожава Пучини, Равел, Шостакович и Дебюси. Твърди, че музиката и психоанализата я балансират: „Музиката е моята артистична природа, а занаятът на психоаналитика е по-концентриран, защото се състои в овладяването на несъзнавани процеси“.

През последните единайсет години Мириам Сежер работи в родилното отделение на болницата „Антоан Беклер“ в парижкото предградие Кламар.

Регулярно я канят на научни конференции и колоквиуми във Франция и в чужбина след 1993: Великобритания, Лондон; Италия, Венеция; Бразилия, Сао Пауло; Канада, Монреал; САЩ, Лос Анжелис, Бостън, Ню Йорк; Белгия, Брюксел; Германия, Кьолн, Хале, Касел.

Сежер е ръководител на ежемесечен видеоконферентен семинар с група психоаналитици, Минеаполис, САЩ, 2007. Семинар на Асоциацията THRIVE, Лос Анжелис, юни 2009.

От 13 май 2013 г. на български език:

„Малкото училище: голямото начало. Детето и детската градина“

Анотация:

[„Малкото училище – голямото начало. Детето и детската градина“](#) е своеобразно продължение на „Думи, за да се родиш“, издадена от „Колибри“ на 7 май 2012 г. в превод на Кристияна Мирчева.

Как да помогнем на двегодишното дете с думи, но и с действия, да заживее в общност, да приеме безболезнено принудите на детското заведение на тази прекалено крехка възраст, да се впише в колектива, да преодолее страха си, дискомфорта си, да се подготви за следващото голямо начало – училището?

Мириам Сежер адресира посланията си деликатно: към родители, педагози, психолози, социални работници, студенти, но също и към политици и експерти, които подготвят закони в областта на предучилищното образование.

Книгата е особено актуална за България сега, когато тече оживена дискусия относно постъпването в детска градина. Тя със сигурност би могла да допринесе за вземането на разумни и съобразени с добруването на децата решения.

Другите за Сежер и нейните книги

„Мириам Сежер пише ясно, спокойно и скромно, с една дума – авторитетно. Използва опита си от болницата „Антоан Беклер“ в Париж като трамплин към онази увереност, с която говори за всичко: от смъртта на единия близък в утробата и последиците за живороденото дете (включително терапия за родителите) през отказа на бебето да се храни до ролята на расизма в отношенията родител-дете“

Пъблишърс Уикли

„Тръгването на детска градина е важно събитие в живота на всяко семейство. То поставя на изпитание родителската компетентност и представлява ключова стъпка от изграждането на отношенията родител-дете, социализацията и самостоятелността на малчугана.

Сежер пише с нежност и простота, но използва цялата си експертиза на психиатър и психоаналитик, за да подтикне родителите към размисъл върху този фундаментален етап от живота на детето.

Тази книга е много повече от практическо ръководство – тя е прекрасен подарък за младите родители – важна стъпка напред в теорията и практиката на възпитанието!”

Agnes Auschitzka, educensemble.com

„Някаква абстрактно-сюрреалистична концептуална аура обгръща вярванията на Сежер относно психоанализата и новородените. Тя смята, че бебето се ражда преди да се роди, че животът му реално започва около девет месеца преди да се появи на бял свят. И още, според нея новороденото знае това, и това е от значение за него. Ето една метафора, заета от Мириам Сежер: вътреутробният живот е генерална репетиция за живота – майката е режисьор, а самото раждане е премиерата.“

Leo Uzych, metapsychology.mentalhelp.net

За силата на думите, разговорите с новородени и бъдещето на възпитанието – откъс от интервю с Мириам Сежер от 8 юни 2012 г.

Гостувате ни във връзка с дните на Франсоаз Долто в България, както и по случай излизането на Вашата книга [„Думи, за да се родиш“](#). Преди читателите да са я купили, разкажете нещо за нея.

МС: В книгата става дума за срещата на живота ми – за срещата с Франсоаз Долто. От тази среща и последвалото взаимодействие в мен покълнаха основите на моята работа... Като психоаналитик Долто работеше със съвсем малки деца, с бебета, а в работата използваше силата на словото и диалога. Като асистент на нейните консултации установих, че ефектът от директния й

контакт с децата е поразяващ. И тогава си зададох въпроса *Защо трябва да се чака тези бебета да имат проблем, за да реагираме?* В мен се породило желанието да работя с новородени. За да се случи това, трябваше да намеря родилен дом, който да ме приеме, което никак не беше лесно. Но успях и вече 23 години съм там.

Установих, че когато подхождаме с правилните думи, когато обръщаме внимание на едно човешко същество още от самото му раждане, това има зашеметяващ ефект. И резултатът би бил още по-добър, ако казваме на детето не това, което искаме в момента, а това, което то има нужда да знае. Това е моят начин на работа.

Срещали ли сте някого друг преди това, който да импонира на идеите Ви?

МС: Да, разбира се, срещнах много други хора – личности, които ме впечатлиха и с които работих и работя все още; също такива, които аз обучих и формирах като професионалисти. През 1995 г. създадох асоциация с име „Каузата на бебетата“. Ние сме голям екип, който работи заедно в различни проекти, свързани с книги (*издали сме около 20 заглавия*); организираме и участваме в различни конгреси - национални и международни. Срещаме се и работим по време на пътувания и на конференции в чужбина, в работни групи и в радиото - имаме свое предаване.

Вие сте кавалер на Почетния легион. За какви заслуги сте го получили?

МС: (Видимо се засрамва) За моята работа с децата в родилния дом и за въздействието, което това оказва на национално и международно ниво; за цялостната ми кариера.

Какъв дял заема психоанализата в личния Ви живот или те се сливат?

МС: Психоанализата беше първо частният ми живот. Прочетох Фройд, когато бях на 15-годишна възраст и това не беше никак случайно. След това започнах лични анализи. Твърде рано се захванах професионално с психоанализа. В един момент специализирах психоанализа на деца. На 20-годишна възраст имах докторска степен по детска психоанализа. Трябва да си призная, че младите ми години ми дадоха възможност и време да експериментирам в работата. Все пак, слушайки всичко това, трябва да знаете, че има една голяма част от личния ми живот, която коренно се различава от професионалния. Занимавам се с музика на високо професионално ниво. Завършила съм Парижката консерватория. Дълго време се колебаех между двата занаята. В крайна сметка децата спечелиха. Специално моите деца спечелиха много, защото е много по-лесно да имаш майка – психоаналитик, а не майка – професионален музикант, която живее по хотелите. Не знам дали ме разбирате...

Разбирам. Майка ми е диригент и твърди същото.

МС: Не без основание, сигурно. Това е призвание. Въпреки че не съм музикант, никога не изоставих заниманията си с музиката и тя, знаете ли, помага ми да постигам душевно равновесие.

Смятате ли, че човекът в съвременния западен свят трябва да използва психоанализата във всекидневния живот?

МС: Не смятам. Психоанализата е лично занимание, което засяга нашия интимен живот. Психоаналитикът се чувства привързан и обвързан с това, което се случва. Когато Фройд написва „Цивилизацията и разочарованието от нея“, има определени неща, които иска да каже. Това е време, когато Европа е толкова болна... (Сежер визира националсоциализма). Мисля, че ангажираността на психоанализата си остава същата, но тя не трябва да се превръща в доктрина и най-вече в такава, която промива мозъци.

Повечето хора реагират скептично на идеята, че новороденото е нещо повече от бял лист хартия, а Вие му говорите. То реагира – учудващо е, но реагира... Ами ако не реагираше, как щяхте да убедите родителите, че детето Ви разбира?

МС: Аз работя с родителите само когато те са приели методиката ми. Не се опитвам да убеждавам никого в нищо.

Има ли вероятност новородено дете да изяви в зряла възраст получената при раждането емоционална болка – по една или друга причина? Казано по друг начин: първите минути и часове по какъв начин могат да се отразят на живота на един вече зрял човек?

МС: Това не е отговор за 30 секунди – ще изисква много време да отговоря коректно. Когато едно дете се роди, то се разделя с всичко, което познава. Изключително важно е, и вече все повече активно се работи в тази посока, когато детето се роди, да бъдат възстановени неговите предродилни спомени. Това например се случва, когато новороденото се сложи на корема на своята майка. Така то открива и си спомня всичко, което е свързано с нея – нейната миризма, биенето на сърцето ѝ, вибрациите на гласа ѝ. Всички тези елементи, събрани заедно, за детето ще бъдат продължението на неговия период на съществуване преди раждането му. Липсата на континуитет е най-вредната липса в психическото развитие на детето.

Възстановяването на елементите от предродилното съществуване помага на детето да възстанови етапите, които ще му помогнат да изгради неговия така необходим нарцисизъм. Казано с други думи: да изгради доверието в себе си. Именно доверието, вярата в себе си, е основата на доверието към другите и към живота като цяло.

из интервю на Рубен Лазарев, фотография: Рубен Лазарев

<http://www.slaveikov.bg/>